

Наскоро слѣдъ това станжъ явно, че, не само върху папскыя въпросъ, но и върху други въпросы Гусъ и архіепископъ-тъ имахъ различни мнѣнія. Когато Збинекъ издаде папскыя посланіе до всички-то духовенство въ епархіи-тъ еи и имъ заповѣда да проповѣдватъ догмъ-тъ на прѣшествленіе-то (т. е. прѣложеніе-то, въ врѣме на литургіи, на хлѣба и вино-то въ истинно-то тѣло и кръвъ Христовъ), и заплашваше че ще накаже като еретикъ съкъй който бы ся противилъ на това, Гусъ, ако и да не бѣше противень на самъ-тъ догмъ, не рачяше да ся покори на владышкы-тъ заповѣдь; понеже, казваше той, тѣзи заповѣдь е нарочена противъ всички-тъ съчиненія на Виклифа и противъ онѣзи които защищаватъ Виклифа. Тѣзи Гусова постѣпка разгнѣви Збинка, и го накара да издаде вторъ заповѣдь. Въ неѣ той запрѣщаваше на всички-тъ Университетскы учители, които бѣхъ ся присѣдинили съ Събора и бѣхъ отхвърлили Григорія, да не исполняватъ никаквы священнически длѣжности въ епархіи-тъ му. Но Гусъ, твърдѣ въ убѣжденія-та си, не щя да ся покори и на тѣзи заповѣдь, и слѣдваше да проповѣдва и да поддържа рѣшенія-та на Пизанскый Съборъ. Архіепископъ-тъ ся оплака на царя; но царь-тъ, който твърдѣ малко съчувствуваше съ Збинка, хладнокръвно пріе неговы-тъ оплакванія, и му каза: “Додѣто Гусъ проповѣдваше противъ насъ, міряны-тъ, вамъ ви бѣше